

BROKEN BLOSSOMS

roman

Thomas Burke

SAGA

EGMONT

BROKEN BLOSSOMS

roman

Thomas Burke

 SAGA
EGMONT

BROKEN BLOSSOMS

OCH ANDRA HISTORIER FRÅN
KINESKVARTERET

Thomas Burke

ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

SAGA EGMONT

Broken blossoms
är översatt från engelska
Copyright © 2017 Lindhardt og Ringhof Forlag A/S
All rights reserved
ISBN: 9788711524145

1. e-bogsudgave, 2017
Format: EPUB 2.0

Denne bog er beskyttet af lov om ophavsret. Kopiering til andet end personlig brug må kun ske efter aftale med Lindhardt og Ringhof samt forfatter.

lindhardtogringhof.dk
Lindhardt og Ringhof Forlag A/S, et selskab i Egmont

Denna berättelse om kärlek och älskande är gängse vid den skumma Causeway, som slingrar sig från West India Dock Road till det mörka stora vattnet där utanför. I Pennyfields kan man också få höra den, och jag tvivlar inte på att den förtäljes i det fjärran Tai-Ping, i Singapore, i Tokio, i Shanghai och de andra underbara, av brokiga lyktor upplysta ställen, dit Limehouses icke bofasta invånare fara och varifrån de då och då komma tillbaka. Det är en berättelse att gråta åt, och om ni finge höra den på de gula människornas liljedoftande språk, skulle den väcka hela ert medlidande. På vårt kärva språk måste den tyvärr förlora sin egentliga arom, den egenskap som lyfter en smutshistoria till högre sfärer av lidelse och fantasi, skönhet och sorg. Den låter otrolig, litet ... ja, ni förstår ... sådant där som man helst glömmer. Kanhända ...

Men hör på.

Det är Box-Burrows, Shadwells vildsinte welterviktare, han med de många finterna, ringens härskare, som först uppträder. Box-Burrows, Ratcliffs, Poplars och Limehouses stolthet och en förtvivlan för hans manager och dem som hålla vad på honom. Ty han älskade vin, kvinnor och sång, och boxarvärlden ansåg, att han därför inte kunde stå ut länge. Hans parasiter skulle ha förtjänat hur mycket pengar som helst på honom, om man bara kunnat bli av med de fördömda kvinnorna, men oupphörligt försvann han från sin träningsplats strax före en stor tävling för att slå sig ihop med Molly och Dolly och dricka helt andra saker än havresoppa och lemonad. Därför tvingade Chuck Lightfort, hans manager, honom att uppträda oupphörligt, medan han ännu dugde till något och kunde dra in pengar,

ty vilken stund som helst kunde han falla ihop, och då skulle Chuck bli tvungen att till sina kreditorer avstå »sin sista skjorta», som han vid varje match vågade på sin boxare.

Burrows var av den typen, som är alltför vanlig i Londons östra kvarter, en typ som slår omkull alla vanliga klassificeringar. Han kunde inte stickas in under någon rubrik. Han var en egendomlig blandning av atlet och degenererad. Han kunde springa som en hjort eller en vindhund, slåss som en maskin och dricka som en sprutslang. Han var en väldig slagskämpe med mod som en sublim hjälte. Han var en friluftsmänniska, och han hade en fransk dekadents laster.

Det är med ett av hans kärleksäventyr som man lämpligen kan börja denna historia, ty flickan hade kommit till Burrows en kväll med berättelsen om ohyggliga händelser, om en ursinnig far, en dörr som slagits igen ... I sina armar bar hon ett vitt trasbylte. Liksom så många andra sinnliga naturer var Burrows också sentimental. Han tog det vita trasbyltet, han betalade ut pengar till flickan, så att hon skulle få komma ut på landet, och nu hade det vita trasbyltet funnits i elva år i och omkring hans bostad vid Pekin Street i Limehousekvarteret. Hennes ställning kunde ej så noga bestämmas; för en tillfällig iakttagare kunde det se ut som om hon varit Burrows reserv-boxboll — en obehaglig post för vilken människa som helst, i synnerhet om man är en liten tolv års flicka och lokalen är en vildsint welterviktares enda rum. Då Burrows var förargad på sin manager ... nåja, det är oförsvarligt att slå sin manager eller kasta stolar på honom, om han är en bra manager; men att använda hundpiska på ett litet barn är tillåtligt och känns fullkomligt lika lindrande, åtminstone

tyckte han det. Vid sådana tillfällen, då han var mycket arg på sina sparringkamrater eller alltför upphettad av seger eller druvans safter, brukade han klå Lucy. Men hans bekanta tyckte, att han var en hygglig karl. Han slog inte barnet annat än då han var full, och han var bara full åtta månader på året.

I mer än tolv år hade denna misshandlade lilla kropp smugit sig omkring i Poplar och Limehouse. Alltid hade det vita ansiktet röda strimmor eller var det fårat av tårar, i hennes gång och hennes blick låg alltid en väntan på något förfärligt. Kväll efter kväll avbröts hennes sömn av den livade Burrows brutala röst och våldsamma händer, och ohyggliga voro de lärdomar livet givit henne under dessa få år. Men trots hennes utsvultna ansikte och förskrämda min fanns det en spirande, dold skönhet hos henne, någonting intagande i hennes kinds mjuka linje, något som begärde kyssar och fick hugg och slag, och i den förtrollande melankolien i hennes ögon och på hennes läppar. Det bruna håret smekte det bleka ansiktet som rundningen av en vers. Den blåa bomullskjolen och de trånga skorna kunde ej fördärva hennes intagande smidiga figur eller det skygga behaget i hennes rörelser, då hon irrade omkring i hamnkvarterets mörka gångar. Men i hela denna värld av förspillt liv och släp och förnedring var det icke en enda som lade märke till henne, förr än ...

I kineskvarteret, i ett uselt rum ovanpå mr Tai Fu's butik i Pennyfields bodde en icke bofast gul man vid namn Cheng Huan. Cheng Huan var poet. Men det förstod han icke. Han hade aldrig kunnat förstå, varför han var opopulär, och han dog utan att ha fått veta det. Men en poet var han, med en nyans av materialism som hos hans ras, och i hans stackars lyssnande hjärta kunde det vakna sällsamma ekon, som han

själv knappt var medveten om. Han hade en helt annan uppfattning av tingen än andra sjömän, han kände dem mera lidelsefullt, och han kände ting, som de ej alls frågade efter; så levde han ensam i stället på ett av sjömanshotellen. Varje kväll satt han vid sitt fönster och såg ut på gatan. Litet senare tog han sig ett drag opium på ett ställe i hörnet av Formosa Street.

Han hade kommit till London på omvägar. Han hade legat och latat sig på kajen i Shanghai. Tack vare en värvares ödesdigra ingripande hade han hamnat på en ångbåt. Han kom till Cardiff och bodde i dess kineskvarter, därifrån till Liverpool, till Glasgow, därifrån med ett kort från Asiatiska Hjälpföreningen till Limehouse, där han stannade kvar av två skäl, emedan det inte kostade honom något att leva där och emedan han var för lat att ta reda på en båt, som kunde föra honom tillbaka till Shanghai.

Han drev alltså omkring och rökte billiga cigarretter och satt vid sitt fönster, varifrån han i många timmar iakttagit den poetiska Lucy. Han kom händelsevis att lägga märke till henne. En annan dag observerade han henne, icke händelsevis. Sedan såg han länge på henne, ännu längre fram började han stå på lur för att få se henne och det egendomligt utmanande, som låg i hennes knyckar på nacken och i hennes korta blå kjols smygande sätt att kyssa hennes knän.

Denna skönhet, som hade undgått hela Limehouse, frapperade nu Cheng. Den gick honom direkt till hjärtat och smög sig in i hans blod. Sedan slog poesiens blommor ut överallt i hans doftande rum. Ingenting var som förr. Pennyfields blev en av glada lyktor strålande gata, och den entoniga fiolen i huset mitt emot var hans fäders musik. Fragment av gamla sånger drogo genom hans själ, små

ljuva verser av Le Tai-pik, viskande om körsbärsblom, risfält och floder. Dag efter dag kunde han sitta och drömma vid sitt fönster eller driva omkring på gatorna, flamma upp som en låga, då Lucy gick förbi och allvarligt besvarade hans lugna blick; och natt efter natt drömde han om ett blekt barn, älskligt som en lilja.

Och nu flyttade ödesgudinnorna hastigt flera pjäser i sitt hemska schackspel, och allt vad som följde, tilldrog sig med en raskhet och precision, som antydde en högre ledning.

Det var onsdagskväll i Limehouse, för ovanlighetens skull utan dimma. Ur Causeways färgrika mörker smög sig en dämpad klagan av rörflöjter, och ehuru varje fönster var stängt, trängde ljusstrimmor och förstulna röster ut genom springorna, och man kunde höra tassandet av toffelfötter och de osäkra stegen av satyren och sadisten. Det var till kaféet mitt på Causeway, upplyst av det blekblåa ljus, som är Kinas symbol över hela världen, som Cheng Huan gick för att äta en portion nudlar och litet te. Därifrån gick han till ett annat hus, vars trappor mynnade ut direkt på gatan och över vars portgång en lampa lyste som ett ilsket öga. I detta etablisseman tog han sig vanligen en pipa »chaudu» och en kort pratstund med affärens innehavare, ty ehuru ej populär och mycket tystlåten tyckte han om att vara med landsmän ibland. Som en skuggspelsfigur gled han in genom dörren och uppför trappan.

Det rum, där han kom in, var ett stycke Österland, som slagit sig ner på huk vid Västerlandets port. Det var ett snyggt hållet ställe, där man kunde spela ett parti fan-tan eller skjuta ett par skött *li-un* eller köpa sig andra varieteter av orientaliska fröjder. Det låg i röd skymning, fastän en lykta genomborrade mörkret här och där. Omkring väggarna stodo låga soffor dekorerade med

underliga människor: kineser, japaner, malajer, laskarer och ett par vita flickor; lättfotade, ljudlösa uppassare gled från soffa till soffa. I det bortersta hörnet låg en raklång, slankig figur i brun skjorta med de slappa fingrarna slutna om skaftet på en slocknad pipa. På en av sofforna satt en av skörbjugg angripen neger tillsammans med en judinna från Shadwell. På ett bord mitt i rummet under en av lyktorna satt en musikant med en rörflöjt, tittade på sällskapet blinkande som en sömnig katt och spelade sin melodi på sex toner om och omigen.

Luften dallrade. Åratals smuts, tobak av många årgångar, opium, betel och svettiga kroppar förenade sig om ett enda väldigt angrepp mot näsborrarna.

Medan Cheng dåsade på sin kudde full av ohyra kom musikanten att stöta till lyktan med sin flöjt. Den kom i gungning och kastade en matt ljusglimt på en divan i skuggan. Han såg — studsade — och reste sig halvt. Hans hjärta galopperade, och blodet hamrade i hans lugna ådror. Sedan sjönk han tillbaka igen, hukade sig ner och stirrade.

O, liljekalkar och körsbärsblom! O, silverfloder och stjärnglittrande himlar! O, vin och rosor, sång och skratt! Ty där, knäböjande på en hop filter, förvirrad och storögd, men förstående, låg Lucy ... hans Lucy ... hans lilla flicka. Genom skymningen måste hon ha känt hans intensiva blick, medan han låg där hopkrupen och förhäxad och stirrade in i det nu åter mörka hörn, där hon låg på knä.

Men den vämjelse, han ett ögonblick erfor över att finna sin snöskimrande pärla på detta ställe, gick över och efterträddes av en stor glädje. Hon var här, han skulle få tala med henne. Han kunde inte mycket engelska, men några enkla ord med få strupljud hade han lyckats snappa upp; han reste sig därför, den myndige älskaren, och gick

med kattlikt smygande rörelser över det hemska rummet för att göra sin rätt gällande.

Om ni undrar, hur Lucy kom att vara i denna bagno, så är förklaringen helt enkel. Burrows var borta och tränade. Han hade pryglat henne i dag, innan han gav sig ut på arbete, sedan hade han tagit sig några supar — inte många, aderton eller nitton — och hade stängt dörren till sitt rum och tagit ur nyckeln. Lucy var därför husvill, och en flicka, litet äldre än Lucy och så gammalklok som flickorna äro i de där kvarteren, såg i henne en eventuell inkomstkälla. Så att nu voro de där, och till dem kom nu Cheng fram.

Från vilka fasor han räddade henne den kvällen kan icke omtalas, ty hennes sätt var för barnsligt dristigt för att hon länge skulle ha kunnat undgå att ta skada på ett sådant ställe. Vad han gav henne var kärlek och död.

Ty han satte sig hos henne. Han såg på henne — ödmjukt men lidelsefullt. Han vidrörde henne — drömmande men ivrigt. Han rullade en länk av hennes underbara hår om sitt finger. Hon drog sig ej undan, hon darrade ej. Hon visste mycket väl, vad hon hade att vara rädd för på detta ställe, men hon var icke rädd för Cheng. Hennes ögon borrar sig igenom den stickande skymningen och betraktade hans ansikte. Nej, hon var icke rädd. Hans gula händer, hans gula ansikte, hans släta svarta hår ... nåja, han var den förste, som någonsin talat mjuka ord till henne, den förste som någonsin lagt en hand på henne, som icke var brutal, den förste som i sitt sätt mot henne hade visat henne aktning, som om även hon hade rätt att leva. Hon visste, att hans ord voro vänliga, fastän hon ej förstod dem. Och de kunna ej upptecknas. Hälften av vad han sade var på kinesiskt bondspråk, resten på en rådbråkad engelska, som inte ens den konstigaste stavning skulle kunna återge.

Men han drog henne tillbaka mot kuddarna och frågade efter hennes namn, och hon sade honom det; han frågade efter hennes ålder, och hon upplyste honom därom, och sedan sade han ett par vackra ord, som kommo honom lätt på tungan. Han upprepade dem om och omigen:

»Lucia ... lilla Lucia ... tolv ... tolv.» Det var välklingande toner, som gledo över hans läppar, och för barnet, som hörde sitt namn uttalas så kärleksfullt, voro de den skönaste musik. Hon hakade sig fast vid honom och han vid henne. Hon höll om hans starka arm med sina båda, där de sutto nedhukade på divanen, och strök sin kind mot hans rock.

Ja ... han tog henne med sig hem till sitt tarvliga rum.

»Lilla Lucia, kom hem ... Lucia.»

Hans hjärta stod i lågor. Då de gledo från stanken ut i nattluften och gingo West India Dock Road på väg till Pennyfields, var det ingen, som lade märke till dem. Först och främst var det sent, och för det andra ... nåja, ingen frågade efter det. Hans blod klingade av ljuv musik och högtidliga pukor, ty nu hade han säkerligen funnit vad han sökt i många år — sin världs enda blomma. Han var en kringströvare, från Tuantseu till Shangai, från Shangai till Glasgow ... Cardiff ... Liverpool ... London. Han hade ofta drömt om sitt hemlands kvinnor; kanske en av dem skulle bli hans blomma. Han hade verkligen känt kvinnor. Swatow ... han mindes några rosenvingade timmar i kuststäderna. På många ställen, dit slumpen fört honom, hade en liten fågel slagit sig ner på hans hjärta, men så lätt och för så kort stund, att han knappast känt det. Men nu, nu hade han funnit henne i detta alabastervita barn från Londons gränder. Så att han var lycklig och hade stor glädje av sig

själv och natten i blått och silver och det starka ljusskenet från Poplars cirkus.

Lägg märke till att han hade tagit henne med sig utan att fråga sig själv, om hon hade kärleksåldern inne. Barnets vita fullkomlighet hade fångat alla hans sinnen. Han glömde kanske, att han var i London och icke i Tuan-tseu. Kanske frågade han ej efter det. Det kan man ej veta. Allt vad man vet, är, att hans kärlek var någonting rent och heligt. Det kunna vi vara säkra på, ty hans värsta fiender ha sagt det.

Tyst och långsamt gingo de uppför trappan till hans rum, och nästan med en bugning trädde han in och drog henne med sig. En molnbädd steg upp i öster, och fullmånen riktade en vass ljusklinga mot dem. Tystnad bredde sig över hela Pennyfields. Med en fågellik rörelse såg hon upp på honom — med strålände ansikte och de små händerna på hans rock — hängivet, undrande, tillitsfullt. Han fattade hennes hand och kysste den, kysste hennes kind och mun och hennes lilla barm och lindade hennes hår om fingrarna. Fogligt och besvarande leendet på hans citrongula läppar på ett sätt, som nästan kom honom att skratta av hänryckning, gav hon honom igen hans kyssar, häftigt och glatt.

Han tryckte henne intill sig. Misshandlad, gråtande, med kärleken till livet nästan piskad ur sig, hade hon fladdrat bort till honom från det ondskefulla mörkret.

»O, lilla Lucia!» och han lade mjuka händer på henne och smekte henne och kuttrade många ömma ord på sitt blomsterspråk. Så stodo de i månskenet, medan hon berättade honom om sin far, om sin svält och misshandel och olycka.

»O, lilla Lucia ... Vita blomma ... tolv ... tolv år gammal!»

Medan han talade, fyrade klockan ovanför Milwall Docks av tolv dånande slag ut i mörkret. Då det sista ekot dog bort, gick han till ett skåp, och därur tog han fram underliga saker ... formlösa massor av blått och guld, sällsamma saker av silke och ett kärl, som säkerligen var Aladdins lampa, och en ask med doftande kryddor. Han tog dessa klädesplagg, och med ömma, hänsynsfulla fingrar tog han av den Vita Blomman de smutsiga trasor, vari hon var höljd och klädde om henne och ledde henne sedan till den hög av kuddar, som var hans bädd och lade ner henne där.

Själv satt han nedhukad framför henne och höll en smutsig liten hand. Där satt han hela natten i det poetiska månskenet, sömnlös, påpasslig; och han var innerligt belåten. Han satt obekvämt, och det värkte olidligt i hans muskler. Men hon sov, och han vågade ej röra sig eller släppa hennes hand för att inte väcka henne. Hon sov, trött och tillitsfull, hon visste, att den gule mannen var vänlig och att hon kunde sova utan fruktan för att en hård hand skulle slita sönder hennes drömmars fina väv.

På morgonen då hon vaknade, alltjämt klädd i gult och blått siden, uppgav hon ett utrop av överraskning. Cheng hade varit ute. Många gånger hade han glidit ner och upp i de båda trapporna, och nu äntligen var hans rum färdigt åt prinsessan. Det var sopat och pyntat, och nu var det värdigt en flicka älskad av en poet, som också är prins. Där fanns ett pärlförhänge. Där funnos muslinsdraperier i skärt och vitt. Där funnos fyra vaser med blommor, friska, ljusa blommor till att glädja den Vita blomman och utgöra infattning till hennes markerade skönhet. Och där fanns en vattenkanna och ett läkande liniment för blånaderna på hennes kind.

Då hon stigit upp, serverade hennes prins henne ris, ägg och te. Tvättad, klädd och lugn satt hon framför honom uppflugen på många kuddar som på en tron med hela behaget hos sagornas lilla prinsessa. Hon var en dikt. Den av vanvård och vedermödor dolda skönheten lyste nu fram tydligare och livligare, och från huvudets yviga solskenslockar ner till de små vita fötterna, nu badade och sandalklädda, föreföll hon som en levande tolkning av ett kinesiskt poem. Och hon var hans; hennes ljuva jag och hennes joller och fågellika små fasoner, alltsammans var hans.

Å, de älskade så vackert. I två dagar behöll han henne. Mjuka smekningar av hans gula händer och långa, ödmjuka kyssar, det var allt. Varje kväll stoppade han om henne som en mor sitt barn, och varje kväll vakade han över henne och sov ibland nedanför hennes bädd.

Men nu var det folk, som rände till Burrows på hans träningsbana på andra sidan floden och talade om att hans flicka hade rymt med en »chink», en gul man. Och Burrows blev förargad. Han erinrade sig sina faderliga rättigheter. Han upptäckte, att han var förgrymmad. En guling efter hans barn! Han skulle lära honom. Burrows tyckte inte om människor som inte voro födda i samma stora land som han själv. Särskilt tyckte han illa om gula män. Hans börd och uppfostran i Shadwell hade lärt honom att av alla de krypdyr, som kräla på jorden, är intet så lömskt som en oriental i Västerlandet. Och en gul man och ett barn! Det var ... så att säga ... det var ... ja, inte sant? Det var »pervarst», röt han. Men den gule mannen skulle minsann få. Guling! Det var hans värsta förkastelsedom, hans uttömmande epitet på allt, som han ogillade.

Det var inte tu tal om att han var ytterligt förargad. Han gick till Blå lyktan vid f. d. Ratcliff Highway och slog näven i disken och tvingade alla sina bekanta att instämma med honom. Och då han fick medhåll, blev han ännu mera uppretad. Så att då han några timmar därefter klev över repen i Hetherlands-ringen för att möta Bud Tuffit i tio ronder, var det Bud, som låg över hela tiden, och till den livade grabbens förvåning hade han vunnit på points efter de tio rondernas slut. Burrows lommade ut ur ringen, ännu fastare besluten att lära chinken veta hut. Han lämnade huset med två kamrater och en neger jämte åtskilliga verkligt uppriktiga svordomar från hans manager.

På kvällen den tredje dagen gled Cheng sömnigt utför trapporna för att skaffa flera blommor och mera ris. Den älskvärde Ho Ling, som innehar Cantonbutikens, uppehöll honom en stund med prat, och han var kanske borta från sitt rum i en halv timme. Sedan tassade han tillbaka och klättrade glatt uppför de fyrtio trappstegen till sitt underbara tempel.

Han stötte upp dörren med ett finger, och blodet frös under hans kinder, och han tappade blommorna. Templet var tomt och övergivet: Vita blomman var borta. Muslinsdraperierna voro nedrivna och trampade under fötterna. Blommorna hade slängts ut från vaserna över hela golvet, och vaserna voro i tusen bitar. Avgudabilden var sönderslagen. Skåpet var uppbrutet. Ris hade strötts här och där. Brutala fötter hade stampat i den lilla prydliga bädden. Allt, som kunde krossas eller förstöras, hade blivit illa åtgånget, och — det fasansfullaste av allt — den blå och gula sidenklänningen hade rivits i stycken, som med löjligen knutar bundits om bordsbenen.

Jag önskar innerligt, att ni aldrig måtte behöva genomgå de lidanden, Cheng Huan utstod i detta ögonblick. Dödsqual utan att dö, en sjuk själ, som längtar att få bli befriad men inte kan det, det fängslade djuret i ens bröst, som vansinnigt kämpar efter ljud och inte har någon röst kvar, alla tiders ångest, alla övergivna älskares och förolyckade kvinnors marter, i forntid och framtid — det var, vad han kände i detta ögonblick.

Sedan fick han igen rösten och uppgav ett skrik, och människor nedifrån kommo upp till honom, och de berättade, att boxaren hade varit där med en neger, han hade slitit klänningen av barnet och släpat henne utför trapporna vid håret, och han hade ropat efter Cheng och lovat, att han skulle komma tillbaka och ta i tu med honom särskilt.

Nu kom det en fruktansvärd grandezza över Cheng, och hans stora fäders själ tog sin boning i honom. Han slog igen dörren för människorna och kastade sig framstupa över vad som hade varit Vita blommans bädd. De som voro utanför, hörde besynnerliga ljud som från ett djur, som kämpar med döden, och så var det verkligen. Cheng var döende. Hans höga och heliga lidelses sakrament hade blivit oskärat, österlänningens sista sanctuarium — hans själs värdighet — hade angripits. Kärleksklädnaden hade rivits i stycken, hans tempels slöjor ryckt ner. Livet var ej längre möjligt, och livet utan hans lilla prinsessa, hans Vita blomma, hade ej längre något värde.

Han låg framstupa i över fem minuter. Sedan reste han sig, och hans ansikte bar prägel av att han stolt underkastade sig sitt öde. Han samlade ihop den lilla bädden. Med vördnadsfulla händer tog han styckena av blått och gult siden, kysste dem och smekte dem och

vecklade dem om kudden. Han plockade tyst upp blommorna och porslinsskärvorna och brände några bönepapper och beredde sig att dö.

Det är en sed bland dem som tillhöra Chengs sekt, att den döende skall ge sina fiender presenter, och då han gjort allt i ordning, svepte han om sig sin bruna lärftsrock, smög sig ut ur huset och begav sig på väg för att söka upp Box-Burrows, och under rocken bar han sin kärleksgåva till denne. Vita blomman hade han ej något hopp om att finna. Han hade hört talas om Burrows många gånger, och han förstod att då hon nu tagits ifrån honom, skulle han aldrig mera få hålla hennes händer eller vidröra det glädjeglitrande håret. Och om han också fick det, kunde det icke åstadkomma någon förändring i förhållandena. Ingen som icke var en hund, kunde leva efter detta vanhelgande.

Då han kom till det hus vid Pekin Street, där Burrows bodde, mumlade han vackra böner. Det var lyckligtvis en kväll med tät dimma från floden, och genom den sammet, som omslöt honom, kunde ingen iakttaga eller förfördela honom. Porten var öppen, som överallt där på trakten. Han smög sig över tröskeln och in till gårdsrummet, där dörren åter gav efter för en tryckning.

Mörker. Mörker och tystnad och en känsla av något förfärligt. Han skärpte blicken. Sedan trevade han under sin jacka, fann en tändsticka och strök eld. En liten ljusbit stod på kaminhyllan. Han tände den. Han såg sig omkring. Inte en skymt av Burrows, men ... Nästan innan han sett det visste han vad som väntade honom. Men känslan av att allt var slut hade förbarmat sig över honom och gjort honom slö; han kunde ej lida mera.

På bordet låg en hundpiska. Ett skärp låg slängt i ett hörn. Halvt över den smutsiga sängen låg Vita blomman. Några trasor sutto på hennes vita, spensliga kropp, hennes hår hängde slapt som hennes lemmar, och hennes ögon voro tillslutna. Då Cheng gick närmare och såg de ohyggliga röda ränderna, som gingo tvärsöver den älskade kroppen, kunde han icke skrika, icke tänka. Han sjönk ner bredvid bädden. Han lade mjuka händer på henne och kallade på henne med ömma namn. Hon var varm, då han rörde vid henne. Men pulsen stod stilla.

Varsamt, å så varsamt, böjde han sig över den lilla kroppshydda, som hade inneslutit hans vänande, och hans lätta kyssar regnade över henne. Med en sömngångares instinktlika rörelser ordnade han sedan trasorna omkring henne, tog henne på sina starka armar och gled tyst ut i mörkret.

Från Pekin Street till Pennyfields är det bara några steg, och åter gick han obemärkt, då han bar sin trötta fågel tillbaka till hennes näste. Han lade henne på bädden, bredde de blå och gula sidenskynkena över hennes liljevita lemmar och strödde över henne några av de trampade blommorna. Sedan satte han sig bredvid henne med ännu flera kyssar och böner.

Så fann man dem den hemska Limehouse-morgonen — det döda barnet och chinken knäböjande bredvid henne, med handen som ett skruvstäd om en vass dolk, vars klinga ränt in djupt mellan hans revben.

Sedan Burrows uttömt sin vrede på sin brottsliga dotter hade han, ännu förargad, gått tillbaka till Blåa lyktan, och där satt han med ett whiskyglas i handen och glömde att han skulle ha varit i Premierlands ring precis på slaget tio. I en timmes tid gick Chuck Lightfort svärjande av och an i